

Arrest

nr. 307 187 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 28 april 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 mei 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 7 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Saracha Ali Khan, district Behsud, stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent gedurende drie jaar naar school geweest en hielp uw vader vervolgens soms bij zijn werk in de bouw. Uw broer O. besloot op een bepaald moment om in het geheim, zonder uw familie op de hoogte te brengen, het leger te vervoegen. Hij heeft gedurende vier of vijf jaar voor het leger gewerkt.

Toen de taliban ontdekten dat uw broer het leger vervoegd had, kwamen ze vaker in de omgeving van uw huis in de hoop uw broer te kunnen oppakken als hij met verlof naar huis kwam. Om die reden was u zeer voorzichtig en ging u niet vaak naar buiten omdat u bang was dat ze u misschien in zijn plaats zouden meenemen. Uw broer is gedurende zijn dienst bij het leger maar vier keer naar huis gekomen, en dan telkens maar voor één nacht. Op een bepaald moment begonnen de taliban jullie ook brieven te sturen en vroegen ze waar uw broer was. Ze begonnen ook u op een bepaald moment te bedreigen en vroegen u om zich aan de taliban over te geven in plaats van uw broer. U zou dan vrijgelaten worden bij aanmelding van uw broer. Op een bepaald moment hebben de taliban dan uw huis aangevallen toen u niet thuis was. Ze namen toen uw vader mee en hij werd ongeveer een week vastgehouden – en geslagen – door de taliban. Uw paternale en maternale oom zijn daarop naar de malik gegaan en met zijn hulp hebben de taliban hem dan vrijgelaten. Uw vader heeft u, na zijn vrijlating, verteld dat ze u zouden meenemen of vermoorden in plaats van uw broer en daarop werd besloten dat u het land moest verlaten.

Na een maand of twee maand reizen, kwam u aan in Turkije en slaagde u erin om contact op te nemen met uw maternale oom. Hij vertelde u dat uw broer was overleden. Toen u later in Servië was aangekomen, contacteerde u uw familie opnieuw en uw vader zei tegen u dat uw broers dezelfde problemen hadden als u indertijd. Toen u ongeveer één maand in België was, vertelde uw familie dat ze uw broers N. en H. (ook: H.) naar het buitenland gingen proberen sturen. Een paar maanden later slaagden ze er ook in om uw jongste broer I. het land uit te sturen. Momenteel wonen enkel uw ouders en uw kleine zus in Afghanistan, N. en H. wonen in Iran en I. is in Pakistan. Soms gaan de taliban naar uw ouders, maar omdat uw vader heel oud is doen ze niets tegen hem, behalve vragen stellen over de verblijfplaats van zijn zonen.

U verliet Afghanistan iets meer dan twee jaar geleden, nog voor de machtsovername van de taliban van augustus 2021 en was ongeveer een jaar onderweg. U kwam aan in België op 27/04/2022 en daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara van uw broer, werkdocumenten van uw broer (6), foto's van uw broer in werkverband (14), foto's van het lijk van uw broer (2), een document van het ziekenhuis omtrent uw broer en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste wenst het CGVS hier in te gaan op het profiel van uw broer bij het leger. Vooreerst geeft u aan dat uw vrees voortvloeit uit het profiel van uw broer en de desbetreffende activiteiten van uw broer bij het leger, maar u blijkt daarover nauwelijks enige kennis te hebben (CGVS, p. 8-9). Zo kent u noch de functie, noch de rang van uw broer (CGVS, p. 10). U weet dan te zeggen dat hij in Herat gestationeerd was, maar het district kent u niet (CGVS, p. 10). Ook zijn korps of bataljon kent u niet en u weet ook niet wat zijn salaris was (CGVS, p. 11).

U geeft aan dat u niet vaak bij hem zat als hij thuis was omdat hij ouder dan u was, maar klaarblijkelijk heeft u ook na zijn overlijden geen informatie proberen vergaren (CGVS, p. 11). Op de vraag of u aan uw vader geen informatie over de job van uw broer heeft gevraagd, antwoordt u dat u dat niet gedaan heeft enerzijds omdat uw broer gestorven was en het dus geen zin meer had om te vragen waar hij gediend had en welke functie hij had en anderzijds omdat het moeilijk is om dat te vragen aan een ouder die zijn kind heeft verloren (CGVS, p. 14). Nochtans had u ook uw maternale oom om informatie kunnen vragen, aangezien u expliciet aangeeft dat uw vader of maternale oom meestal geld ontvingen van uw broer én dat uw broer vaak samen met uw maternale oom naar huis kwam waardoor wel vermoed kan worden dat hij enige informatie over diens job had (CGVS, p. 11). Uw gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de precieze werkzaamheden en activiteiten van uw broer doet wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van uw asielrelaas. Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die

rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Het feit dat u zich niet informeerde naar de job van broer, noch tijdens zijn leven, noch na zijn overlijden, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en plaatst bij voorbaat al wat vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dienen er ook een aantal opmerkingen gemaakt te worden omtrent de documenten die u indient ter staving van zijn profiel. Enerzijds legt u enkel kopieën van documenten neer en hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk waardoor de bewijswaarde hiervan laag is. Anderzijds kan u ook slechts weinig zeggen over de documenten die u indient ter staving van uw asielrelaas. Op de vraag om over de werkdocumenten van uw broer te vertellen, geeft u van sommige documenten aan dat u niet weet wat het document precies is maar dat het 'iets te maken heeft met de overheid of zijn werk' (CGVS, p. 13). Op de vraag of u niet aan uw vader gevraagd heeft wat de documenten precies betekenen, geeft u aan dat uw vader ongeschoold is en dit ook niet weet (CGVS, p. 13) en op de vraag of u dit dan niet in het centrum bij andere personen heeft nagevraagd, antwoordt u enkel dat u dit niet gedaan heeft (CGVS, p. 13). De badge van uw broer kan u dan wel herkennen, maar u weet niet hoelang die geldig is en u kent verder ook niemand van de personen die bij uw broer op de foto's staan (CGVS, p. 13). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u deze documenten neerlegt ter staving van uw asielrelaas én dat uw persoonlijke problemen rechtstreeks verbonden zijn aan het profiel van uw broer. Het is dus uiterst bevreemdend dat u hier niet meer informatie over kan geven en dat u de documenten klaarblijkelijk ook niet goed heeft bekeken of heeft gepoogd hier informatie over in te winnen. Zoals hierboven al aangehaald, geeft dit gebrek aan kennis blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en doet dit bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (cfr. supra).

Ook merkt het CGVS hier ook op dat u geen enkele foto samen met uw broer kan voorleggen. Gevraagd hiernaar, geeft u aan dat u enkel foto's heeft samen met uw broer van toen u heel jong was, maar zelfs deze heeft u na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet meer ingediend. Nochtans werd u duidelijk op deze mogelijkheid gewezen tijdens het interview (CGVS, p. 13). Een foto waarop jullie samen afgebeeld staan is sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, het is echter veelzeggend dat u geen enkele foto met een gezinslid kan voorleggen. U legt wel een kopie van de taskara van uw broer neer en gevraagd waar de originele taskara zich bevindt, geeft u aan dat die thuis ligt. Op de vraag of hij deze niet moest afgeven toen hij bij het leger startte, antwoordt u naast de kwestie. U verklaart: 'Normaal gezien als ze werden ingeschreven bij het leger moeten ze toestemming hebben van de vader, moeder of broer of familieleden. Maar jullie weten dat daar veel corruptie was, misschien hebben ze geld gegeven of de vrienden wisten alle manieren, alle wegen. Degene die ik heb genoemd, Adam Khan, misschien hebben ze hem geholpen. Wij wisten ook niet hoe hij was ingestapt.' (CGVS, p. 12). U slaagt er hierbij dus niet in om uit te leggen hoe uw familie de originele taskara van uw broer (al dan niet terug) in handen kreeg, wat twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook voor dit stuk kan bovendien gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën, waarop supra al gewezen.

In dit kader voegt u toe dat u een aantal filmpjes heeft waarop gezien kan worden welke functies uw broer heeft uitgevoerd (CGVS, p. 14). Het CGVS stelde u hierop de vraag om na het persoonlijk onderhoud printscreens door te sturen, zodat deze aan het dossier toegevoegd konden worden. Tot op heden heeft het CGVS hieromtrent echter niets ontvangen. U diende ook een aantal foto's in van uw beweerde broer in werkverband (zie map 'Documenten').

Ook hier kan u opnieuw weinig over vertellen; op de vraag in welke omstandigheden deze foto's genomen werden, antwoordt u dat u dat niet weet en op de vraag of u sommige mensen op de foto's kent, antwoordt u dat u niemand kent behalve uw broer (CGVS, p. 13). Foto's en video's kunnen echter makkelijk in scène gezet worden. Het is aan de hand hiervan volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Gezien u bovendien ook geen enkele familieband kan aantonen met de persoon op de foto's (cfr. supra), wordt dit beeldmateriaal beoordeeld als geenszins bewijskrachtig.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u er geenszins in slaagt om het profiel van uw beweerde broer aannemelijk te maken.

Ten tweede wenst het CGVS hier ook in te gaan op uw verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van uw broer en uw familie. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, aangezien u het profiel van uw broer al niet aannemelijk kan maken, er bij voorbaat al twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer gedurende vier of vijf jaar voor het leger gewerkt heeft en dat hij, na uw vertrek uit Afghanistan, gedood werd tijdens zijn dienst. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die voortvloeiden uit het zogenaamde profiel van uw broer (cfr. infra).

U bent namelijk niet eenduidig over de bedreigingen ten aanzien van uw broer en uw familie. U spreekt initieel over brieven die gestuurd werden waarin er 'over uw broer gevraagd werd' en latere bedreigingen aan uw adres. Uw vader zou dan op een bepaald moment ook meegenomen zijn en ongeveer een week vastgehouden zijn (CGVS, p. 9). Als er u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan gevraagd wordt om meer te vertellen over de bedreigingen die jullie kregen, haalt u dan plots verschillende incidenten aan waarbij de taliban naar jullie huis kwamen én zelfs een incident waarbij de taliban u met een geweer geslagen hebben (CGVS, p. 15). Het is vreemd dat u dergelijke belangrijke elementen zou vergeten vermelden tijdens de uiteenzetting van uw problemen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u deze incidenten ook niet vermeld heeft tijdens uw eerdere interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS, punt 5). Het lijkt er hier dus eerder op dat u uw asielaanvraag aan het opbouwen en wijzigen bent naarmate de procedure loopt. Doorgevraagd naar details zoals hoe vaak de taliban naar uw huis kwamen en hoeveel talibs dan zouden komen, kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 15), wat trouwens maar weinig geloofwaardig overkomt.

In dit kader dient opgemerkt te worden dat u spreekt over vijf à zes dreigbrieven die gestuurd werden in verband met uw broer. U legt deze echter niet voor en u weet er ook amper iets over. U geeft aan dat u dit bij uw familie heeft nagevraagd, maar dat ze zeiden dat ze de brieven hadden vernietigd of weggegooid (CGVS, p. 15-16). Vreemd genoeg kan u dan wel de dreigbrief neerleggen die u persoonlijk aangaat. Echter, ook hier dienen een aantal opmerkingen over gemaakt worden. Zo geeft u aan dat hier in stond dat uw vader zijn andere zoon aan hen moest geven, en u geeft aan dat het de bedoeling van de taliban was dat u bij hen moest blijven tot uw broer zich aanmeldde (CGVS, p. 15). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt echter dat u in deze brief ook persoonlijk werd beschuldigd van het werken voor de ongelovige administratie (zie map 'Documenten'). Het is dus uiterst bevreemdend dat u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud niet aanhaalde. Bovendien is de vermelde datum van de dreigbrief 18/01/1442, hetgeen overeenkomt met 6/09/2020 in de Gregoriaanse kalender. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u echter aan dat u, 3 à 4 weken na het ontvangen van de dreigbrief, Afghanistan heeft verlaten, hetgeen verschilt van uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Afghanistan. U gaf namelijk aan dat u Afghanistan iets meer dan twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud (dd. 4/05/2023) verliet en dat u een jaar onderweg was vooraleer u, op 27/04/2022, in België toekwam (CGVS, p. 7). Hieruit kan dus afgeleid worden dat u Afghanistan ergens rond april of mei 2021 verliet, hetgeen meer dan een half jaar na het ontvangen van de dreigbrief was.

Uw verklaringen hieromtrent komen dus niet overeen met het document dat u indient. Opnieuw wenst het CGVS hier te wijzen op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën (cfr. supra). In combinatie met bovenstaande bemerkingen rijzen hier dus vragen over de authenticiteit van deze dreigbrief en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast weet u ook bitter weinig te vertellen over het incident waarbij uw vader ontvoerd werd en de regeling rond zijn vrijlating. U geeft aan dat u niet weet hoe laat het was of met hoeveel talibs ze uw vader kwamen ontvoeren omdat u toen bij uw maternale oom was en u deze zaken niet heeft nagevraagd (CGVS, p. 16). U weet ook niet naar waar uw vader gebracht werd en u verklaart dat u het niet heeft nagevraagd bij hem (CGVS, p. 17). Verder weet u niet hoe de malik heeft kunnen regelen dat uw vader vrijgelaten werd (CGVS, p. 16) en ook op de vraag naar de voorwaarden van zijn vrijlating blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 16-17).

Nochtans geeft u aan dat u nog contact heeft met uw familie in Afghanistan, dus u had dit bij uw vader kunnen navragen (CGVS, p. 5). Dat u dit hier niet deed, getuigt nogmaals van een desinteresse in uw asielaanvraag en doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder afbrokkelen.

Ook over het gedrag en de dood van uw broer legt u vreemde verklaringen af. Zo geeft u aan dat O. op de hoogte was van de dreigbrieven, maar toch verklaart u dat hij heel af en toe nog naar huis kwam hoewel het '100 procent gevaarlijk' was voor hem (CGVS, p. 16). Het is uiterst bevreemdend dat hij dit risico zou nemen wetende dat zijn leven in gevaar was in een regio die gecontroleerd werd door de taliban (CGVS, p. 8, 16). U stelt daarbij ook dat uw broer tijdens zijn dienst gedood werd, maar u kan niet aangeven welke hulp uw

familie door de overheid gekregen heeft en u stelt dat u het niet gevraagd heeft (CGVS, p. 17). Nochtans dient u een document in waarin letterlijk vermeld staat dat uw familie een compensatie kreeg (zie map 'Documenten'). Toen u over dit document werd bevraagd, gaf u enkel aan dat het document vermeldt dat zijn lichaam is opgehaald, wat dus niet blijkt te kloppen volgens de vertaling (CGVS, p. 17). Opnieuw toont u hier dus aan dat u geenszins op de hoogte bent van de documenten die u indient ter staving van uw asielrelaas, wat nogmaals wijst op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

In dit kader dient gesteld te worden dat u twee foto's indient van het lijk van uw broer. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze foto's op zichzelf weinig aantonen – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn, en kan gewond of gestorven zijn op gelijk welke wijze.

Bovendien kan u ook omtrent uw eigen problemen niet overtuigen. Enerzijds is er supra al gewezen op elementen die doen twifelen aan het profiel van uw broer en uw familieband met de persoon van wie u documenten indient. Als geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw broer, zijn ook eventuele problemen die u daardoor zou kennen niet geloofwaardig. Anderzijds, zelfs indien uw broer effectief gewerkt zou hebben voor het leger, dienen hier een aantal opmerkingen gemaakt te worden omtrent uw situatie als zogenaamd familielid van een persoon die voor de ANSF gewerkt heeft. Er kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een medewerker van de ANSF, waarvan u a priori het profiel niet sterk heeft kunnen maken en evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat hij zélf te maken had (gehad) met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ten slotte, ook wat betreft de situatie en verblijfplaatsen van uw familieleden overtuigen uw verklaringen niet. Zo geeft u aan dat uw jongere broers ondertussen alle drie Afghanistan hebben verlaten wegens problemen met het regime en/of door de persoonlijke problemen (CGVS, p. 5, 9-10). Aangezien u echter niets van documenten of foto's neerlegt die erop kunnen wijzen dat uw broers zich momenteel in het buitenland bevinden (CGVS, p. 18), komt u hier niet verder dan een blote bewering. Er rijzen hier dan ook twijfels omtrent de verblijfplaatsen van uw broers. Zeker aangezien u aangeeft dat uw vader, zagezegd wegens zijn leeftijd, niet zoveel problemen meer kent in Afghanistan (CGVS, p. 10).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit. De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA

<https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte.

Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen.

Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt

aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 48/3, 48/4, 48/6, en 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951 EN ART. 3 EVRM. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT IN SAMENHANG MET DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT ALS ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL, SCHENDING APPRECIATIEBEVOEGDHEID

In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het weigeren van de vluchtelingenstatus en het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Wat betreft de vluchtelingenstatus :

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden.

Verzoekers broer was werkzaam bij het leger en de Taliban kwam vaak in de omgeving van hun huis in de hoop zijn broer te kunnen oppakken. Aangezien deze zelden naar huis kwam, richtten de Taliban zich op verzoeker waarbij ze via dreigbrieven lieten weten dat verzoeker zich bij hen moest voegen om vrij te worden gelaten als zijn broer zijn plaats zou komen innemen.

Verzoekers vader werd mishandeld door de Taliban, maar met hulp van de Malik weer vrijgelaten.

Verzoekers vader vertelde nadien dat de Taliban van plan waren verzoeker mee te nemen ofte vermoorden in plaats van zijn broer.

Om die reden heeft verzoeker het land verlaten.

Onderweg vernam verzoeker dat zijn broer was overleden en dat twee broers ook het land verlieten om in Iran en Pakistan te verblijven. Volgens het CGVS heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker zou er niet in geslaagd zijn ‘aannemelijk’ te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban zou gedood worden.

Ten eerste heeft het CGVS het in de bestreden beslissing over het profiel van verzoekers broer bij het leger. ° het CGVS verwijt aan verzoeker dat hij weinig kennis zou hebben over het profiel van zijn broer en diens activiteiten bij het leger. Zo zou verzoeker niet concreet kunnen zeggen welke rang of functie zijn broer heeft of waar hij gestationeerd was.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker nog erg jong was en er in Afghanistan over bepaalde zaken niet openlijk wordt gepraat met de kinderen. Zo ook niet na het overlijden van verzoekers broer. Verzoeker kan niet zomaar bij zijn vader aandringen om bepaalde informatie mede te delen. Zoiets hoort niet in Afghanistan want het getuigd van een gebrek aan respect.

Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn broer zelden naar huis kwam en als hij thuis was hij zelden vertelde over zijn rol in het leger, hetgeen zeer aannemelijk is.

Er kan dan ook niet zonder meer aan verzoeker ‘een gebrek aan initiatief worden verweten gebaseerd op desinteresse dat daarenboven ook nog eens de geloofwaardigheid van zijn relaas zou aantasten, aldus het CGVS. Het CGVS zou als asielinstantie rekening moeten houden met de geplogenheden van het land van herkomst van de asielaanvrager.

0 verzoeker brengt ook enkele documenten bij ter staving van deze verklaringen , maar weet er volgens het CGVS niet veel over te zeggen. Verzoeker heeft deze documenten mee gekregen en verklaard dat zelfs zijn vader die ook ongeschoold is, niet echt goed weet wat deze documenten willen zeggen, alleen dat ze te maken hebben met het werk van verzoekers broer bij het leger. Dit betekent niet dat er in zijn hoofde sprake is van desinteresse. Hij weet het gewoon niet.

° verzoeker zou ook geen foto kunnen neerleggen waarop hij samen afgebeeld staat met zijn broer, enkel een copie van zijn broers taskara. Het origineel zou thuis liggen. Het CGVS stelt dat dit niet kan omdat de taskara afgegeven zou moeten worden als men in het leger gaat.

Verzoeker kan daar niet echt een verklaring voor geven want hij weet niet juist hoe die procedure gaat. Het kan ook altijd zijn dat er een copie werd gemaakt van de Taskara vooraleer deze werd afgeven... Het feit dat er blijkbaar een ‘gekende fraudegevoeligheid’ is bij Afgaanse documenten, maakt het document in casu nog niet frauduleus. Op geen enkele manier is dit aangetoond, zodat moet worden uitgegaan van de echtheid ervan. Verzoeker heeft daarenboven verklaard dat hij ook geen foto’s heeft van andere gezinsleden. Het kan ook zijn dat verzoeker en zijn ouders in Afghanistan geen gsm/smartphone hadden. Die vraag is niet gesteld geweest... Het is ook een oom geweest die via whatsapp de documenten doorstuurde op een gsm die verzoeker misschien nog niet lang heeft...

Verzoeker verklaarde ook dat hij niet veel contact heeft met zijn familie, enkel met een oom. Het is dan ok niet evident om zomaar wat fotos op te trommelen (als die er al zijn) en over te maken.

° verzoeker verklaarde een aantal filmpjes te hebben waarop zijn broer te zien is in functie. Omdat verzoeker achteraf geen printscreens doorstuurde, houdt het CGVS hier geen rekening mee, terwijl deze perfect konden bekeken worden tijdens het gehoor zelf, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te doen.

Ten tweede zouden er volgens het CGVS twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omdat verzoeker het profiel van zijn broer niet zou kunnen aannemelijk maken.

° verzoeker zou niet eenduidig zijn over de bedreigingen ten aanzien van zijn broer en zijn familie.

Verzoeker heeft bij DVZ vermeld dat er brieven werden gestuurd met bedreigingen eerst aan het adres van zijn broer en dan het zijne. Zijn vader werd ook door de Taliban meegenomen.

Het CGVS verwijt nu aan verzoeker dat hij tijdens het tweede gehoor (CGVS) meer informatie en meer details geeft waaronder ook de vermelding van een aantal incidenten waarbij de Taliban naar verzoekers huis kwam. Het CGVS maakt hier ten onrechte van dat verzoeker zijn relaas 'aan het opbouwen is en wijzigt naarmate de procedure loopt'.

Het is immers toch net de bedoeling van het tweede gehoor CGVS dat men meer details en feiten kan geven in vergelijking met het eerste gehoor DVZ waar er amper 20min tijd wordt genomen om vooral allé gegevens te noteren omtrent zijn persoon om dan nog snel snel en in het kort de belangrijkste redenen te geven waarom men zijn land heeft verlaten.

Eerst verwijt het CGVS verzoeker dat hij te weinig informatie heeft en nu hij meer informatie heeft is het ook niet goed!

° verzoeker spreekt over een vijf- à zestal dreigbrieven waarvan hij er een voorlegt die hem aanbelangt.

Na vertaling van deze brief zouden volgens het CGVS de verklaringen van verzoeker niet overeenkomen met de inhoud van deze brief. Waardoor de authenticiteit van de brief en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen vragen doen rijzen, aldus het CGVS.

Deze vragen zijn nooit aan verzoeker gesteld, dus antwoorden heeft het CGVS ook niet en toch staat hun conclusie vast.

° verzoeker zou tevens weinig te vertellen hebben over het incident waarbij verzoekers vader werd ontvoerd door de Taliban. Verzoeker verklaarde echter dat hij reeds zijn huis en woonplaats verlaten had en verbleef bij zijn oom. Alle informatie die hij erover heeft is de informatie die zijn oom hem heeft medegedeeld. Opnieuw wordt hem desinteresse verweten...

° het CGVS verwijt ook aan verzoeker dat hij niet juist weet wat er op het document staat dat de familie verkreeg n.a.v. het overlijden van zijn broer.

Verzoeker meent dat het document handelt over het ophalen van het lichaam. Het CGVS vroeg verzoeker of de familie ook een compensatie kreeg, hetgeen verzoeker niet wist. Nogmaals, zulke informatie wordt in Afghanistan niet medegedeeld onder de kinderen. Dat het document in casu melding maakt van een compensatie en verzoeker dit niet wist, betekent geenszins dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker weet immers enkel wat hem door zijn vader en oom is verteld. Ook over de documenten die hij neerlegt en door zijn oom zijn overgemaakt. Verzoeker wees er al op dat zijn vader ongeschoold is, ook verzoeker verklaarde dat hij niet kan lezen. Hoe kan het CGVS dan van hem verwachten dat hij alle details kan weten die op de documenten vermeld staan ? Hetzelfde geldt voor de dreigbrief die hij heeft overgemaakt. Er werd aan verzoeker gezegd dat deze brief hem betrof, maar misschien heeft deze betrekking op zijn broer, hetgeen zou kunnen aangezien het CGVS de dreigbrief een tijd terug in het verleden dateert. Is de oom die de documenten heeft doorgestuurd wel geletterd ? Allemaal vragen die het CGVS niet heeft gesteld... ° ten slotte stelt het CGVS de verklaringen van verzoeker nog in vraag omtrent het verlaten van het land door zijn broers die nu in Iran en Pakistan verblijven. Het zou slechts een blote bewering zijn aangezien verzoeker verklaarde dat zijn vader nu niet zo veel meer problemen meer kent in Afghanistan. Uiteraard heeft verzoekers vader nu niet meer zoveel problemen, aangezien zijn zoons het land hebben verlaten. Het heeft geen zin voor de Taliban om telkens een oude man lastig te vallen als blijkt dat zijn zonen toch elders verblijven...

Verzoekers verklaringen zijn ook hier zeer logisch en plausibel te noemen. Het CGVS heeft bij de beoordeling weliswaar een grote appreciatiebevoegdheid, zij het dat er toch bepaalde grenzen zijn aan die bevoegdheid die in casu duidelijk overschreden zijn. Het CGVS dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren teneinde alle objectieve en subjectieve criteria, die aan de basis liggen van zijn individueel geval, bloot te leggen. Deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van 1951 en aan art 48/3 van de wet van 1980 en teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag. Maar, het CGVS vergeet daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat : " De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven:

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag:

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Verzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de verklaringen van verzoeker zowel tijdens het eerste interview bij DVZ als bij het gehoor bij het CGVS samenhangend en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van het tegendeel. Verzoeker heeft steeds naar waarheid zijn relaas weergegeven, zijn medewerking verleend zoals van hem verwacht werd en alle informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar gesteld zodat het CGVS de feiten kon reconstrueren. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke zijn relaas met stukken gestaafd en een bevredigende verklaring gegeven van het ontbreken ervan. Verzoeker heeft echter op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteengezet die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij heeft op allé antwoorden duidelijk en naar waarheid geantwoord.

Het CGVS komt weliswaar tot de conclusie dat verzoekers relaas op enkele punten weinig plausibel zou zijn en bijgevolg niet geloofwaardig zou zijn, maar men moet echter met een vergrootglas deze 'weinig plausibele' zaken gaan zoeken doorheen zijn relaas.

En hier is de zegswijze "als men een hond wil slaan, vindt men allicht wel een stok" van toepassing op de handelswijze van het CGVS.

Verzoeker dient hierbij op te merken dat het niet is omdat iets weinig plausibel of aannemelijk lijkt, dat het daarom niet echt gebeurd zou zijn.

Voorgaande toont aan dat het besluit van het CGVS dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk/geloofwaardig zou zijn op niets concreet is gebaseerd. Het feit dat verzoeker zijn relaas op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden vertelt, zowel tijdens het gehoor bij DVZ als bij het CGVS, kan niet anders dan aantonen dat verzoeker inderdaad de waarheid spreekt en bijgevolg een geloofwaardig relaas weergeeft. Dit is daarenboven nog meer dan hetgeen de laatste cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vereist, namelijk een slechts in 'grote lijnen' geloofwaardig asielrelaas. Bovendien wordt met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die "met rede vreest vervolgt te worden". Dat het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden- "met rede". Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen. Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bijgevolg is er in voorliggend geval een schending van de motiveringsplicht en appreciatiebevoegdheid, en er is derhalve een schending van de conventie, de artikels 48/3, 48/6, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker, die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, weerlegt.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut :

Bij de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst het CGVS naar enkele publicaties die in rekening werden genomen, (biz 4 en 5 van de bestreden beslissing).

Uit deze publicaties leidt het CGVS af dat :

er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld

de mate van het willekeurig geweld verschilt van regio tot regio

de veiligheidssituatie, nu de taliban aan de macht is, sterk is gewijzigd sinds augustus 2021

er een sterke afname is van conflict-gerelateerd (willekeurig) geweld en een sterke daling is van het aantal burgerslachtoffers

het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is

- er een significante daling in het aantal intern ontheemden is

Tot zover klinkt het goed en daarom besloot het CGVS het statuut van subsidiaire bescherming niet toe te kennen aan verzoeker omdat het CGVS van mening is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, geen reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet) Echter voegt het CGVS extra voorwaarden aan toe die de wet en het Hof van Justitie niet stelt. Namelijk dat er niet enkel sprake moet zijn van willekeurig geweld, maar van een 'uitzonderlijke situatie waarbij de mate van geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan...

Het CGVS wijst er in haar beslissing op dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet valt. Volgens het CGVS stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat er sprake moet zijn van opzettelijk gedrag van een actor, het risico waaraan men wordt blootgesteld specifiek en individueel moet zijn en men op

intentionele en gerichte wijze onderworpen moet worden aan een onmenselijke behandeling. Het lijkt dat de voorwaarden die vervuld moeten worden opdat men het statuut van subsidiaire bescherming zou verkrijgen veel Strenger zijn dan die voor het verkrijgen van het statuut van vluchteling, terwijl dit laatste toch een betere bescherming biedt.

Voor het verkrijgen van het statuut van vluchteling volstaat een in grote lijnen geloofwaardig relaas en dient het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

Volgens het CGVS moet er voor het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming sprake zijn van een bepaalde mate aan willekeurig geweld veroorzaakt door het opzettelijk gedrag van een actor dat tegelijkertijd een specifiek en individueel risico veroorzaakt waardoor men op intentionele en gerichte wijze onderworpen wordt aan een onmenselijke behandeling.

Volgens verzoeker staan de begrippen 'willekeurig' en 'individueel' haaks op mekaar en is het onmogelijk zowel het ene als het andere aan te tonen.

Volgens het CGVS zou verder uit de beschikbare informatie niet blijken dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren en het zou nog onduidelijk zijn wat het economische beleid van de taliban is.

Eerder in de beslissing geeft het CGVS zelfte kennen dat er heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

En toch verwacht het CGVS dat verzoeker op onbetwistbare wijze kan aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Op basis van deze minder gedetailleerde en betrouwbare informatie komt het CGVS zelf echter wel tot het besluit dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (waarvan het CGVS dus erkend dat deze er is) niet wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Toch maakt het CGVS zelf melding van het feit dat enkele terugkeerders slachtoffer werden van geweld. Echter zou dit verband houden met hun profiel en niet gerelateerd zijn aan het enkele feit van verblijf in het buitenland, anders zou er wel informatie beschikbaar zijn over de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandeld, aldus het CGVS.

Verzoeker vraagt zich af hoe men kan weten wat het lot is van de vele Afghanen die moeten terugkeren naar hun land, het is niet zo dat ze een gps tracker meekrijgen...

Volgens de info die wel beschikbaar is (o.a. : EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022 blz 156 evde meest recentste info waarnaar het CGVS zelfverwijst) blijkt echter dat :

- Nangarhar Province was among the provinces with the highest numbers of trauma-related injury cases. The UN Secretary General identified Nangarhar Province as one of the four most conflict-affected provinces in Afghanistan in the period between 19 August and 21 May 2022.*

- In the seven months following the Taliban takeover of power in Afghanistan, civilians in Nangarhar were frequently targeted by ISKP militants.*

- According to UNOCHA, Nangarhar is one of the eight provinces 'with the highest priority' for UNMAS survey, as an area 'where threats of improvised mines have been reported as a result of recent conflicts*

- Reportedly, 'thousands' of displaced people had started to return to the Shinwari area but were having difficulties due to the destruction of their homes and a lack of support and aid*

Conclusie wat betreft de subsidiaire bescherming :

- er worden erg strenge en tegenstrijdige voorwaarden opgelegd aan verzoeker*

- het CGVS erkend dat er in Afghanistan een précaire socio-economische en humanitaire situatie aanwezig is*

- het CGVS stelt dat deze niet opzettelijk door de taliban werd veroorzaakt, hoewel er weinig gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is, zodat dit niet met zekerheid kan gesteld worden*

- het CGVS geen rekening houdt met de info die wel aanwezig en betrouwbaar is*

- In geval van de minste twijfel zou ook hier het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend. het betreft immers een 'risico' dat zich kan voordoen, er kan niet worden verwacht van verzoeker dat hij aantoont dat dit met zekerheid zal gebeuren, zeker wanneer er volgens het CGVS zelf weinig gedetailleerde en betrouwbare info voorhanden is."*

2.3.2. De verwerende partij legt op 22 maart 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart dat hij in Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, hierna verkort “NPO”, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO, p. 19). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Profiel van de broer van verzoeker: Verzoeker is er niet in geslaagd om overtuigend het profiel van zijn broer, die in het leger zou zijn geweest, aan te tonen. De informatie betreffende zijn rang, functie en de locatie van dienst is inconsistent. Verzoeker mist specifieke details over de functie, rang of het salaris van zijn broer en is onbekend met het korps of bataljon waartoe zijn broer behoorde, noch in welk district hij werkzaam was. Dit gebrek aan basiskennis over de omstandigheden van zijn broer doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
- Ontbreken van informatie via familieleden: ondanks dat verzoeker stelt dat zijn vader en oom financieel ondersteund werden door zijn broer, heeft hij geen pogingen ondernomen om via hen meer te weten te komen over de werkzaamheden van zijn broer, noch tijdens diens leven noch na zijn overlijden.

- Twijfelachtige documentatie: verzoeker heeft slechts kopieën van documenten ingediend die gerelateerd zijn aan het profiel van zijn broer, welke gemakkelijk te verkrijgen en te vervalsen zijn. Bovendien kon verzoeker niet adequaat uitleggen wat de werkdocumenten van zijn broer inhielden, wat de betrouwbaarheid van deze documenten verder in twijfel trekt.
- Verzoeker kon geen enkele foto samen met zijn broer voorleggen. Hij legde een kopie van de taskara (identiteitsdocument) van zijn broer voor en gaf ontwijkende antwoorden op vragen waarom zijn broer deze moest inleveren bij zijn toetreding tot het leger.
- Verzoeker legde niet de gevraagde printscreens voor van de video's over de functies van zijn broer. Ook kon hij geen bewijs leveren van de locaties waar zijn broers verbleven en gaf hij tegenstrijdige verklaringen hierover. Over de foto's van zijn broer, kon hij geen enkele duiding geven met betrekking tot de omstandigheden waarin deze werden genomen, zoals waar, wanneer en welke personen er naast zijn broer op afgebeeld staan.
- Risico's voor voormalige ANSF-leden en familieleden: Rapporten van de EUAA geven aan dat voormalige leden van de Afghaanse Nationale Veiligheidstroepen risico lopen op vergeldingsacties. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn broer daadwerkelijk vervolgd werd of dat er een persoonlijke dreiging voor verzoeker zelf bestaat.
- Vage bedreigingen aan het adres van de familie: verzoeker beweert dat zijn familie bedreigd werd door de Taliban vanwege de militaire rol van zijn broer, maar hij verschaft geen concrete details over deze bedreigingen of specifieke incidenten waarbij zijn familie werd aangevallen. Later vermeldt verzoeker bijkomende incidenten die hij aanvankelijk niet vermeldde. Hierover doorgevraagd, kan hij geen verdere informatie geven.
- Verzoeker beweerde dat er vijf à zes dreigbrieven aan zijn broer waren gestuurd, die vernietigd werden, maar hij kon enkel een dreigbrief voorleggen die hem persoonlijk betrof. Hierin werd hij beschuldigd van het werken voor een ongelovige administratie, wat hij niet vermeldde tijdens zijn persoonlijke gesprek. De datum op de dreigbrief is 6 september 2020, terwijl verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan verliet rond april of mei 2021, meer dan een half jaar later. Verzoeker beweerde echter 3 à 4 weken na de dreigbrief te zijn gevlucht.
- Er is een sterk gebrek aan details het incident waarbij verzoekers vader werd ontvoerd en de omstandigheden van zijn vrijlating. Verzoeker was niet aanwezig tijdens de ontvoering, daar hij bij zijn maternale oom verbleef, en heeft achteraf geen informatie hierover ingewonnen. Hij weet niet om hoe laat de ontvoering plaatsvond, met hoeveel personen de ontvoerders waren, waar zijn vader naartoe gebracht werd, noch hoe zijn vrijlating geregeld werd. Ondanks dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, heeft hij deze kritieke informatie niet bij zijn vader of andere familieleden nagevraagd. Dit gebrek aan interesse informatie doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
- Ondanks de dreigbrieven keerde verzoekers broer enkele keren naar huis in een door de Taliban gecontroleerde regio. Dit hij een dergelijk risico zou nemen is onlogisch. Verzoeker verklaarde dat zijn broer tijdens zijn dienst is gedood, maar weer niet welke hulp zijn familie van de overheid heeft ontvangen. Ondanks hij een document voorlegt dat stelt dat zijn familie compensatie kreeg, beweerde hij onjuist dat dit document enkel de ophaling van het lichaam van zijn broer vermeldde.
- Aangezien de tewerkstelling van zijn broer en de daaruit voortvloeiende problemen niet betrouwbaar zijn, moeten ook de persoonlijke problemen van verzoeker in twijfel te worden getrokken. Zelfs aangenomen dat zijn broer daadwerkelijk voor het leger werkte, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij of zijn broer direct met vervolging te maken heeft gehad. Het feit dat hij een familielid is van iemand die voor de Afghaanse Nationale Veiligheidsmacht (ANSF) heeft gewerkt, is op zichzelf niet voldoende om een noodzaak tot bescherming te rechtvaardigen.
- Verzoekers verklaringen over de verblijfplaats van zijn jongere broers zijn niet overtuigend. Verzoeker legt geen documenten of foto's voor die aantonen dat zijn broers zich momenteel in het buitenland bevinden, en beperkt zich aldus tot beweringen. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader thans minder problemen ondervindt in Afghanistan.

2.4.2. In het middel voert verzoeker aan dat hij nog erg jong was en dat er in Afghanistan over bepaalde zaken niet openlijk wordt gepraat. De Raad merkt echter op dat verzoeker geboren is in het jaar 2000 en aldus niet zo jong is dat hij niet op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen omtrent zijn broer. Blijkens verzoekers verklaringen overleed zijn broer drie maanden voor de machtsovername in augustus 2021. Verzoeker was aldus dat ogenblik ongeveer 21 jaar oud. Er moet ook op worden gewezen dat het profiel van

zijn broer de rechtstreekse aanleiding was waarom verzoeker zelf bedreigd werd door de taliban en waarom hij gevlucht is. Ondanks dat culturele factoren ertoe kunnen leiden dat bepaalde problemen niet besproken worden, dient de Raad op te merken dat het hier gaat om fundamentele levensbedreigende problemen die ertoe geleid hebben dat verzoeker, in overleg met zijn familie, besloot het land te verlaten. Dat daarbij verzoeker geen enkele informatie zou hebben over de precieze details en de concrete redenen waarom hij het land heeft moeten verlaten, beoordeelt de Raad als niet aannemelijk.

De Raad treedt het CGVS dan ook bij dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nauwelijks kennis heeft over de functie van zijn broer. Er blijkt inderdaad dat verzoeker weinig interesse vertoont in het lot van zijn broer toont aangezien hij zich niet informeerde over de job van zijn broer, noch tijdens zijn leven, noch na diens overlijden.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten betoogt verzoeker dat hij zelf noch zijn vader geschoold zijn en niet kunnen lezen. Dit doet er geen afbreuk aan dat verzoeker deze documenten heeft overlegd ter staving van zijn asielrelaas en dat van hem in alle redelijkheid kan worden verwacht te weten wat hij met deze documenten probeert aan te tonen.

Beoordeeld in de context van verzoekers verklaringen, meent de Raad dat verzoekers gebrek aan kennis over de documenten die hij voorlegt, moet worden beoordeeld als een negatieve indicatie met betrekking tot de waarachtigheid van verzoekers verklaringen.

Met betrekking tot de fotokopie van de taskara betoogt verzoeker dat het mogelijk was dat een kopie werd gemaakt van de taskara voordat deze aan het leger werd afgegeven. Verzoeker gaat er hiermee echter aan voorbij dat deze verklaring niet in overeenstemming is met zijn eigen verklaring, met name dat hij verklaarde dat het origineel thuis lag. Waar verzoeker aanvoert dat de ruimere problematiek van frauduleuze Afghaanse documenten niet betekent dat documenten *in casu* frauduleus zijn, doet dit er geen afbreuk aan dat de voorgelegde taskara een zeer lage bewijskracht heeft. Het motief met betrekking tot de taskara maakt deel uit van de algemene geloofwaardigheidsbeoordeling en moet worden gelezen in het licht van de overige motieven van de beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij mogelijk geen foto's van zijn familie voorlegde omdat zij in Afghanistan geen smartphone hadden, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het opwerpen van een vage hypothese. Ook in asielzaken rust de bewijslast in beginsel op de verzoeker. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen documenten of materiële bewijselementen heeft voorgelegd die de band van verzoeker met zijn verklaarde broer aantonen.

Waar verzoeker met betrekking tot de bedreigingen consistent was in zijn verklaringen dat dreigbrieven werden gestuurd ten aanzien van zijn broer en dat het meer uitgebreide karakter van het onderhoud bij het CGVS verklaart waarom hij meer feiten vermeldde, merkt de Raad op dat het incident waarmee hij met een geweer zou zijn geslagen, toch zeer ernstig is, zodat kan worden verwacht dat hij dit vermeldde bij de beknopte weergave van zijn asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De "*vragenlijst CGVS*" die verzoeker invulde bij de DVZ (vraag nr. 5) verzoekt om "*alle feiten*" die hebben geleid tot de vlucht te vermelden. Zelfs al wordt rekening gehouden met het beknopt karakter van deze verklaring, blijkt uit dit document dat verzoeker vermeldde dat de taliban het ouderlijk huis doorzochten op zoek naar hem en dat zijn vader werd meegenomen en geslagen. Verzoeker vluchtte een week later. Er blijkt aldus dat er voldoende ruimte voor verzoeker was om de essentiële elementen van zijn relaas weer te geven. In die context is het niet geloofwaardig dat verzoeker een ernstig incident, zoals het geslagen worden met een geweer, niet zou hebben vermeld.

Daarnaast merkt de Raad ook op dat tijdens het vrij relaas in het persoonlijk gehoor op het CGVS (NPO, p. 9) verzoeker verklaarde dat er dreigbrieven kwamen, gevolgd door bedreigingen en daarna zijn vader werd meegenomen. Het is pas verder in het onderhoud dat verzoeker bijkomende incidenten vermeldt, zoals dat hij met een geweer geslagen werd (NPO, p. 15). Ook hier acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker dergelijke feiten pas vermeldt nadat hij wordt verzocht dieper in te gaan op de gebeurtenissen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de feiten lijken aan te groeien naarmate verzoeker verder wordt ondervraagd. Samenhangend daarmee is de vaststelling dat verzoeker niet wist te antwoorden op vragen over precieze details, zoals het aantal taliban of de frequentie van de bezoeken.

Met betrekking tot de dreigbrieven weerlegt verzoeker niet dat hij melding maakte van vijf dreigbrieven maar er slechts één voorlegde. Deze brief kon hij inhoudelijk niet correct duiden. Verzoeker verklaarde dat deze dreigbrief vermeldde dat zijn vader zijn zoon (verzoeker) aan de taliban moest afgeven totdat zijn broer zich zou aanmelden. Uit de vertalingen dreigbrief blijft echter het tegendeel, met name dat verzoeker persoonlijk werd beschuldigd van samenwerking met de ongelovige overheidsadministratie. Verzoeker betoogt dat het CGVS hem geen vragen stelde hierover. Dit neemt niet weg dat verzoeker let het huidige verzoekschrift zijn verklaring zou kunnen geven over dit verschil, hetgeen hij nalaat. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook slechts bijtreden dat er geen aannemelijke verklaring is voor de discrepantie tussen de inhoud van de dreigbrief en verzoekers verklaringen hieromtrent.

Met betrekking tot de ontvoering van zijn vader voert verzoeker aan dat hij alles vertelde wat hij wist. De Raad merkt op dat het hier om een essentieel element dat de rechtstreekse aanleiding vormt van verzoekers vlucht. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de relevante bijzonderheden van dit incident, te meer het over een naast familielid gaat. Bovendien heeft verzoeker nog steeds contact met zijn familie, zodat verzoeker zich hierover kon laten informeren.

Met betrekking tot het overlijden van zijn broer betoogt verzoeker dat hij meende dat document handelde over het ophalen van het lichaam en dat hij als kind geen informatie kreeg. Zoals hoger aangehaald was verzoeker op het tijdstip van de gebeurtenissen zeker geen kind meer. Verzoeker weerlegt niet dat het vreemd is dat zijn broer ondanks het gevaar toch nog naar huis kwam. Evenmin weet hij welke hulp de familie kreeg van de overheid. Het voorgelegde document vermeldt expliciet dat de familie een compensatie kreeg.

De Raad is van oordeel dat de incoherenties tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten inderdaad afbreuk doen aan de geloofwaardigheid. Het feit dat verzoeker verwijst naar zijn beperkte scholing wijzigd deze vaststelling niet.

Waar verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen inconsistent blijken en dat zijn antwoorden, telkenmale gevraagd werd naar de relevante concrete bijzonderheden van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht heeft geleid hebben, oppervlakkig, onsamenhangend en niet gedetailleerd zijn. Verzoekers verklaringen omtrent zijn jonge leeftijd worden niet aanvaard. Er kan gelet op verzoekers verklaringen, mede gelet op het gebrek aan materiele bewijzen, niet overgegaan worden tot het toekennen van het voordeel van de twijfel in hoofde van verzoeker.

Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het profiel van zijn broer in Afghanistan.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisereerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden

vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke omstandigheden die kunnen leiden tot een hoger risico voor verzoekers leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT